

LBRIS

We know
books

JENNIFER L.
ARMENTROUT

REGATUL
FOCULUI
ȘI AL
DORINȚEI

Traducere din limba engleză
MIRELA-MĂDĂLINA IONESCU

LITERA
București

Capitolul unu

- Mergem acasă și ne căsătorim, Prințeso.

Adică să mă mărit?

Cu *el*?

Deodată, mi-au venit în minte toate acele iluzii feciorelnice pe care le-am avut înainte să descopăr cine sunt și ce se aștepta de la mine - reverii născute din dragostea pe care părinții mei și-au purtat-o unul altuia.

Niciodată însă visurile acelei fete nu au presupus o cerere în căsătorie care să nu fie una adevărată. Nici nu au plasmuit că avea să fie făcută la o masă plină de străini, dintre care jumătate m-ar fi vrut moartă. Și cu siguranță nu implicaseră ceea ce trebuie să fie cea mai proastă - și probabil cea mai nebunească - propunere de căsătorie din regat, venită din partea unui bărbat care mă ținea captivă.

Poate sufeream de vreo afecțiune a creierului. Poate aveam halucinații provocate de stres. La urma urmei, a trebuit să procesez atâtea morți dureroase. Să mă confrunt cu trădarea lui. Și tocmai aflasem că sunt descendentă a Atlantiei, un regat pe care am fost educată să îl consider sursa tuturor relelor și a tragediilor din ținut.

Halucinațiile cauzate de stres păreau a fi un motiv mult mai plauzibil decât ceea ce se întâmpla cu adevărat.

Nu am putut decât să privesc mâna mai mare care ținea în ea mâna mea mult mai mică. Pielea lui era mai închisă la culoare, parcă sărutată de soare. Anii de mînuit sabia cu o precizie mortală și grațioasă îi lăsaseră bătăturei în palmă.

Mi-a dus mâna înspre gura indecent de bine proporționată și plină. Înspre niște buze care erau oarecum moi, dar totuși necruțător de ferme. Buze care au înșirat vorbe frumoase și care au șoptit promisiuni calde și viclene pe pielea mea goală. Buze care au venerat toate cicatricile care îmi brăzdau trupul și chipul.

Buze care au rostit minciuni scaldate în sânge.

Acum, gura aceea era lipită de dosul palmei mele într-un gest pe care l-aș fi prețuit pe vecie și pe care cu doar câteva zile sau săptămâni în urmă îl credeam extraordinar de tandru. Îmi fuseseră interzise lucruri simple precum ținutul de mână sau sărutările caste. Precum și a mă simți dorită și a simți dorință. De mult timp acceptasem că niciodată nu aveam să experimentez aceste lucruri.

Până la *el*.

Mi-am ridicat privirea de la mâinile noastre împreunate, de la gura care se curba într-o parte formând o gropiță în obrazul drept și de la buzele întredeschise ce lăsau la vedere doar o urmă din colții periculos de ascuțiți.

Părul îi ajungea până la ceafă și i se revărsa pe frunte, iar șuvițele groase aveau o nuanță atât de intensă de negru, încât adesea păreau albastre în razele soarelui. Cu pomeții săi înalți și ascuțiți, nasul drept și maxilarul ca sculptat, de multe ori îmi amintea de acea mare și grațioasă pisică sălbatică pe care o văzusem odată,

pe când eram mică, în palatul reginei Ileana. Era frumoasă, dar în felul în care erau toți prădătorii sălbatici și primejdioși. Inima îmi tremura în momentul în care ochii mei i-au întâlnit pe ai lui, două sfere de culoarea uimitoare a chihlimbarului.

Am știut că îl priveam pe Hawke...

Pieptul mi-a fost năpădit de un val de răceală, și m-am oprit. Acela nu era numele lui. Nu știam nici măcar dacă *Hawke Flynn* era un simplu personaj fictiv sau dacă numele aparținuse cuiva care, cel mai probabil, fusese ucis pentru această identitate. Mă temeam că era vorba despre ultima variantă. Pentru că se presupunea că *Hawke* venea cu recomandări strălucite din Carsodonia, capitala Regatului lui Solis. Dar, din nou, comandantul Gărzilor Regale din Masadonia s-a dovedit a fi susținător al atlantienilor, un Descendent, așa că și aceasta ar fi putut fi o minciună.

În orice caz, gardianul care jurase să mă protejeze cu sabia și cu prețul vieții sale nu era real. Cum nu era nici bărbatul care m-a privit pentru cine eram, nu pentru *ce* eram. Fecioara, Aleasa. *Hawke Flynn* nu era nimic altceva decât o plăsmuire a imaginației, la fel ca iluziile acelei fetei.

Cel care mă ținea acum de mână era cel real: Prințul Casteel Da'Neer. Înălțimea Sa. Cel Întunecat.

Linia buzelor sale s-a curbat peste mâinile noastre împreunate, iar gropița din obrazul lui drept a devenit vizibilă. Se întâmpla rar să îi apară și gropița din stînga. Numai zâmbetele sincere o scoteau la iveală.

- Poppy, a rostit el, și fiecare mușchi al trupului meu s-a tensionat.

Nu mi-am dat seama dacă ceea ce m-a făcut să mă încordez a fost faptul că mi-a spus pe numele de alint sau cadența profundă și muzicală a vocii lui.

- Nu cred că te-am văzut vreodată fără cuvinte.

Scлипirea tachinatoare din privirea *lui* m-a smuls din tăcerea mea stupefiată. Mi-am eliberat mâna, detestând faptul că știam că, dacă ar fi vrut să mă oprească, ar fi putut-o face cu ușurință.

- Căsătorie? am prins eu glas doar pentru a rosti un singur cuvânt.

O scânteie sfidătoare i-a umplut privirea.

- Da, căsătorie. Nu știi ce înseamnă?

În vreme ce îi susțineam privirea, degetele mi s-au încleștat într-un pumn care a izbit masa de lemn.

- De ce ai crede că nu știu ce este căsătoria?

- Ei bine, a răspuns el nepăsător, luând în mână o cupă, ai repetat cuvântul de parcă ți-ar fi fost neclar. Și, în calitate de Fecioară, știu că ai fost... protejată.

Îmi ardea ceafa pe sub coada împletită și probabil devenise la fel de roșie precum era părul meu în lumina soarelui.

- A fi Fecioara sau a fi protejată nu e totuna cu a fi proastă, am strigat eu, conștientă de tăcerea care se lăsase la masă și în întreaga sală de banchet - o încăpere plină de Descendenți și de atlantieni.

Toți cei care ar ucide și ar muri pentru bărbatul pe care îl priveam dușmănos în mod vădit.

- Nu.

În timp ce el sorbea din cupă, privirea lui Casteel a alunecat asupra mea.

- Nu e totuna.

- Dar sunt confuză.

Am simțit ceva ascuțit în dreptul pumnului. Coborându-mi privirea, am văzut ceea ce fusesem prea șocată și tulburată să observ mai devreme. Un cuțit. Unul cu mâner de lemn și cu lama zimțată, pentru tăiat carne. Nu era pumnalul meu de lemn. Pe acela nu l-am mai văzut de când am fost la grajduri și m-am simțit profund tulburată de gândul că s-ar putea să nu îl mai văd niciodată. Cuțitul acela nu era doar o armă. Vikter mi-l dăruise când împlinisem 16 ani, și era singura legătură cu bărbatul care îmi fusese mai mult decât un gardian. El își asumase rolul pe care l-ar fi avut tatăl meu dacă ar fi trăit. Acum, pumnalul dispăruse, iar Vikter era mort.

Ucis de cei care îl susțineau pe Casteel.

Și, având în vedere că înfipsesem adânc în inima lui Casteel ultimul pumnal pe care pusesem mâna, mă îndoiam că cel cu lama din os de vârcolac avea să îmi fie returnat prea curând. Totuși, cuțitul pentru carne era și el o armă. Trebuia să meargă.

- Ce te face să fii confuză?

A lăsat cupa jos, iar mie mi s-a părut că privirea i-a devenit la fel de caldă ca atunci când se amuza sau... ca atunci când se simțea într-un anume fel pe care refuzam să îl recunosc.

Darul îmi pulsa sub piele, cerând să îi simtă emoțiile în momentul când am atins cuțitul cu mâna. Am reușit să îmi înfrânez abilitățile înainte de a forma o legătură cu el. Nu voiam să știu dacă în acel moment se simțea amuzat sau... *oricum* altcumva. Nu îmi păsa de *ceea ce* simțea el.

- După cum am mai spus, a continuat Prințul, trecându-și un deget lung peste marginea câinii, o căsătorie între

doi atlantieni poate avea loc doar dacă cei doi parteneri se află pe pământul lor natal, Prințeso.

„Prințesă.”

Acel apelativ enervant, dar oarecum afectuos al lui tocmai ce căpătase un sens total diferit. Unul care impunea întrebarea: „Cât de mult a știut el încă de la început?” A mărturisit că mă recunoscuse în acea seară la Perla Roșie, dar a susținut că nu a știut că sunt pe jumătate atlantiană până când nu m-a mușcat. Până când nu mi-a gustat sângele. Am simțit furnicături în cicatricea de pe gât, dar am rezistat tentației de a o atinge.

Cât din povestea cu apelativul acela era o coincidență? Nu știam sigur de ce, dar, dacă și aceea era o altă minciună, conta.

-Ce parte te derutează? m-a întrebat el, privindu-mă cu ochii aceia de chihlimbar, fără să clipească.

-Cea în care crezi că eu chiar m-aș căsători cu tine.

În fața mea se auzea sunetul înăbușit al cuiva care încerca să își stăpânească râsul. Am aruncat o privire către chipul frumos al vârcolacului cu tenul măsliniu și cu ochi albaștri - o creatură care putea să se transforme într-un lup la fel de simplu cum putea să ia forma unui muritor. Până acum câteva zile, crezusem că vârcolacii dispăruseră cu aproape 400 de ani în urmă, uciși în timpul Războiului Celor Doi Regi. Dar asta a fost o altă minciună. Kieran era doar unul dintre mulți alți vârcolaci aflați în viață - câțiva dintre ei stăteau chiar la această masă.

-Nu doar *cred* că o vei face, a răspuns Casteel, coborându-și genele lungi. Sunt sigur de asta. M-a străfulgerat un sentiment de neîncredere.

-Poate nu m-am făcut înțeleasă, așa că voi încerca să fiu mai explicită. Nu știu de ce ai crede că eu m-aș mărita

vreodată cu tine. M-am înclinat spre el. Este îndeajuns de clar acum?

-Ca lumina zilei, a spus el, cu ochii lucindu-i într-o nuanță caldă, ca de miere, dar fără să pară că în privirea sau în tonul vocii lui mai era vreo urmă de supărare.

Era vorba despre cu totul altceva. O privire care m-a făcut să mă gândesc la pielea caldă și la felul în care acele mâini aspre și bătătorite s-au simțit pe obrajii mei, alune-când peste abdomenul și peste coapsele mele, atingând apoi ușor locuri mult mai intime. Gropița din obrazul lui s-a accentuat.

-Dar mai vedem noi, nu-i așa?

O senzație fierbinte și înțepătoare a pus stăpânire pe pielea mea.

-Nu mai e absolut nimic de văzut.

-Pot fi foarte convingător.

-Nu *într-atât* de convingător, am ripostat eu, iar el a scos un murmur neutru, care a trimis prin mine săgeți de furie pură. Ți-ai pierdut mințile?

Din josul mesei a răsunat un râset profund, zgomotos. Știam că nu era Delano cel cu părul blond. Vârcolacul acela părea că tocmai asistase la un masacru, iar capul lui era următorul la tăiere. Poate că trebuia să mă tem, deoarece vârcolacii nu se speriau cu ușurință - și cu atât mai puțin Delano. Mă apărase atunci când Jericho și ceilalți veniseră după mine, cu toate că el și Naill, atlantianul - care în acest moment stătea lângă el - erau în inferioritate numerică.

Cel Întunecat nu era cineva pe care mulți ar îndrăzni să îl mânîie. Era un atlantian periculos, iute și incredibil de puternic. Greu de rănit, iar de ucis nici nu mai încape vorbă. Și, după cum am aflat recent, capabil să recurgă la constrângere pentru a-i supune pe ceilalți voinței lui.

Îl ucisese pe unul dintre cei mai puternici duci din întregul Solis, trecând prin inima Ascendentului chiar biciul cu care Treeman mă lovea adesea.

Dar nu îmi era deloc frică.

Eram prea furioasă ca să mă tem.

Sursa râsetului pe care tocmai ce-l auzisem se afla în stânga lui Delano. Provenea de la un munte de om pe nume Elijah. Nu credeam că era vârcolac. Din cauza ochilor. Toți vârcolacii au ochii de un albastru iernatic. Ochii lui Elijah erau căprui, mai mult aurii decât bruni. Nu eram eu singura care se holba la el. Mai multe priviri s-au ațintit asupra lui. Am profitat de ocazie să sustrag cuțitul pentru carne de pe masă și l-am ascuns în despăcătura tunicii.

-Ce? Elijah își netezea barba neagră când a întâlnit acele priviri. Întreabă ce credem cei mai mulți dintre noi.

Delano a clipit, iar apoi și-a întors încet privirea către Elijah. Casteel nu a zis nimic. Surâsul lui însă spunea multe în momentul în care greutatea privirii sale pătrunzătoare s-a mutat de la mine înspre un punct mai îndepărtat al mesei.

Cu degetele împietrite pe barbă, Elijah și-a dres glasul.

-Credeam că planul...

-Este irelevant ce crezi tu, i-a închis gura Prințul.

-Te referi la cel în care te-ai gândit să mă folosești pe mine drept momeală ca să îți eliberezi fratele? am întrebat eu. Sau asta s-a schimbat în mod miraculos în ultimele două ore?

I s-a încordat un mușchi pe maxilar atunci când toată atenția lui a revenit asupra mea.

-Ar trebui să mănânci.

Era să mă pierd cu firea și să azvârl înspre el cuțitul de care făcusem rost.

-Nu îmi e foame.

Privirea i-a alunecat către farfuria mea.

-Abia dacă ai mâncat.

-Ei bine, vezi tu, nu prea mai am poftă de mâncare, *Înălțimea Ta*.

Maxilarul i s-a tensionat când privirea lui mi-a întâlnit și susținut privirea. Nuanța aurie a ochilor săi a devenit rece. Mi s-a făcut pielea de găină, iar atmosfera părea să devină tot mai agasantă și încărcată, umplând camera. Nu avusesem nici cea mai mică urmă de respect în glas. Îi forțasem prea mult mâna lui Casteel? Dacă așa era, nu îmi păsa.

Degetele mi s-au strâns în jurul mânerului cuțitului. Nu mai eram Fecioara, condiționată de reguli care să mă împiedice să am și eu un cuvânt de spus în chestiuni ce țineau de viața mea. Nu mai eram sub controlul nimănui. Aș fi putut și mi-aș fi dorit să insist mai mult.

-Pune o întrebare bine întemeiată, a spus cineva din capătul mesei.

Era un bărbat cu părul negru, scurt. Nu era mai înaintat în vârstă decât Kieran, care, precum Casteel, părea de vreo 20 de ani. Însă Casteel avea peste 200 de ani. Din câte știam eu, ar fi putut fi și mai bătrân de atât.

-S-a schimbat planul de a ne folosi de ea pentru a-l elibera pe Prințul Malik? a întrebat el.

Casteel nu i-a răspuns și mă privea în continuare, dar calmul absolut care s-a furișat pe chipul său era un avertisment mai bun decât orice cuvânt.

-Nu încerc să îți pun la îndoială deciziile, a afirmat bărbatul. Încerc să le înțeleg.

-Ce anume nu înțelegi, Landell?